

CHƯƠNG 5

NGÀY 26, THÁNG CHẠP

Đại tá, chỉ huy cảnh sát Johnson và cảnh sát trưởng Sugden nhìn Poirot với vẻ không tin. Nhà thám tử người Bỉ cho một nắm những viên sỏi nhỏ vào một chiếc hộp bằng bìa cứng rồi đưa cho đại tá Johnson.

- Không nghi ngờ gì nữa. Đúng đây là những viên kim cương - Poirot nói.
- Và ông tìm thấy chúng ở đâu? Trong vườn ư?
- Phải, ở một trong những chiếc bể cạn mà bà Alfred Lee đã xây dựng.
- Bà Alfred ư? Nhưng không thể như vậy được! - Sugden ngẩng đầu tuyên bố.
- Theo ông thì có phải là bà Alfred đã giết bố chồng không?

Người chỉ huy cảnh sát cãi ngay:

- Chúng ta đã biết' bà ta không giết người kia mà. Tôi muốn nói rằng tôi không tin bà là thủ phạm vụ ăn trộm những viên kim cương.

- Không, người ta không cho bà là một kẻ cắp.
- Không cần biết ai là người đã giấu chúng ở chỗ ấy - Sugden gợi ý.
- Chiếc bể cạn ấy... thể hiện Biển Chết... trong đó có những viên sỏi gần giống với những viên kim cương chưa chế tác. Đây là một chỗ giấu được chọn lựa tốt.
- Ông muốn nói bà ta làm chiếc bể cạn ấy với mục đích làm chỗ giấu những viên kim cương ư? - Sugden hỏi.

- Tôi không tin - Đại tá Johnson tuyên bố - Trước hết tại sao bà ấy lại lấy cắp những viên kim cương?

- Về mặt ấy... - Sugden nói.

Poirot ngắt lời anh ta:

- Tôi có một cách giải thích có thể chấp nhận được. Bà ấy đã lấy cắp những viên kim cương làm cho người ta tưởng rằng động cơ của việc giết người là những viên kim cương. Tôi muốn nói rằng bà ta đã thấy là sẽ có một vụ giết người.

Johnson cau mày:

- Lập luận của ông không thể đứng vững được! - Ông kêu lên - Ông cho bà ấy là một kẻ tòng phạm... nhưng tòng phạm của ai? Của người chồng ư? Nhưng

chúng ta đã cho ông ta không phải là một kẻ giết người kia mà. Giả thiết của ông cũng bằng không.

Sugden đưa tay lên gãi má, vẻ suy nghĩ.

- Thật vậy - Anh nói - Nhiều nhất bà Alfred chỉ có thể là thủ phạm của việc ăn trộm những viên kim cương, do đó đã chuẩn bị chiếc bẻ cạy ấy để giấu chúng. Nhưng cái đó cũng ít khả năng. Đây chỉ là một sự trùng hợp. Chiếc bẻ cạy với những viên sỏi đối với kẻ ăn cắp đó là một chỗ giấu lý tưởng.

- Có khả năng như vậy. Tôi không thừa nhận sự trùng hợp. - Poirot nói.

- Ông Alfred Lee là người hiền lành - Sugden mạnh dạn nói - Rất vô lý khi nói ông ta đã tham gia vào việc trộm cắp như vậy. Nhưng biết thế nào được.

Dạ tá Johnson cãi:

- Dù sao bà ta cũng chẳng có ích lợi gì trong cái chết của ông già Lee. Người quản gia đã chẳng khai là nhìn thấy bà ta trong phòng khách khi xảy ra vụ giết người đấy ư? Ông còn nhớ không, ông Poirot?

- Phải. Tôi vẫn nhớ.

Dạ tá Johnson quay sang Sugden:

- Anh có tin tức gì mới cần để tôi nắm được không, Sugden?

- Vâng, thưa ngài. Tôi có một số tin tức... trước hết về Horbury. Anh ta sợ cảnh sát không phải là không có lý do.

- Ăn cắp ư?

- Không, thưa ngài. Tổng tiền. Hấn đe dọa để tổng tiền. Người ta đã vạch mặt hấn vì đây là chứng cứ giả tạo. Do đó tinh thần hấn không ổn định, hấn tưởng người ta đến bắt hấn khi ông Tressilian nói có một nhân viên cảnh sát tới nhà.

- Hừ! - Dạ tá Johnson thở dài - Đó là Horbury. Rồi ai nữa?

Sugden húng hắng ho:

- Dđến... bà George Lee. Trước khi lấy ông này bà ta sống với một viên thiếu tá quân đội tên là Jone. Bà ta tuyên bố mình là con gái người này... tuy giữa họ chẳng có quan hệ huyết thống nào cả... Trong cuộc họp gia đình hôm qua, ông già Lee đã lật mặt nạ của bà ta. Đản bà không dễ dàng gì đánh lừa ông già Lee. Dđể vui đùa, người bố chồng làm như ngẫu nhiên nhớ đến... và.. ông ta đã chơi người con dâu một vỏ đầu.

Suy nghĩ một lát, Dạ tá Johnson kết luận:

- Cái đó cho bà George một động cơ mới để giết người bố chồng... ngoài miếng mồi tiền bạc. Câu chuyện về gọi điện thoại là sai. Bà ta không gọi điện thoại.

- Chúng ta có nên mời cả hai vợ chồng ông George đến để hỏi về việc gọi điện thoại không? - Sugden gợi ý.

- Ý kiến hay! - Đại tá Johnson nói.

Ông giật chuông. Lão Tressilian xuất hiện.

- Nhờ ông mời ông George và bà vợ tới gặp chúng tôi.

- Vâng, thưa ngài.

Khi người hầu già quay đi, Poirot hỏi ông:

- Có phải thời gian trên tờ lịch này vẫn y nguyên từ sau cái chết của ông chủ không?

Lão Tressilian quay lại.

- Tờ lịch nào, thưa ngài?

- Tờ lịch treo trên tường.

o0o

2

Ba người ngồi trong văn phòng nhỏ của Alfred Lee. Họ nhìn bia lịch có bloc để mỗi ngày xé một tờ.

- Xin lỗi ngài - Ông Tressilian nói - Đúng là tờ lịch đã bị xé đi. Hôm nay là ngày 26.

- A! Xin lỗi. Ai thường xé lịch?

- Cậu Alfred Lee, thưa ngài. Cậu Lee là người rất cẩn thận.

- Tôi biết. Cảm ơn.

Ông Tressilian đi ra và Sugden hỏi với vẻ lo ngại:

- Ông Poirot, ông thấy có gì kỳ lạ trên tờ lịch?

Poirot nhún vai rồi nói:

- Tờ lịch chẳng có gì quan trọng. Tôi thử rút kính nghiệm.

Đại tá Johnson báo tin:

- Ngày mai sẽ kết thúc cuộc điều tra. Tất nhiên phiên tòa sẽ phải hoãn lại.

- Vâng, thưa ngài. Tôi đã gặp ngài chánh án và tất cả đã sẵn sàng.

George bước vào văn phòng có vợ đi theo.

Đại tá Johnson chào họ:

- Xin chào. Mời ông bà ngồi. Chúng tôi muốn hỏi ông bà vài điều chưa rõ ràng lắm.

- Tôi cố gắng giúp đỡ các ông theo khả năng của mình - George tuyên bố với giọng hoa mỹ.

- Chắc chắn là như vậy - Người vợ nói theo, giọng yếu ớt.

Đại tá Johnson ra hiệu cho Sugden, anh nói:

- Đây là chuyện những cú điện thoại mà ông bà đã gọi vào buổi tối xảy ra vụ án. Ông Lee, ông nói rằng mình đã gọi đây nói đi Westeringham ư?

George bình tĩnh trả lời:

- Đúng thế. Với một trong số các cử tri của tôi. Các ông có thể cho kiểm tra lại...

- Rất tốt, rất tốt, ông Lee. Chúng tôi không nghi ngờ gì việc này. Ông gọi điện thoại lúc tám giờ năm mươi chín phút, đúng không?

- U... tôi không thể nói chính xác được.

- A! - Sugden nói với vẻ đắc thắng - Chúng tôi thì biết chính xác. Nguyên tắc làm việc của chúng tôi là phải kiểm tra tỉ mỉ mọi chi tiết. Cuộc điện đàm bắt đầu lúc tám giờ năm mươi chín phút và kết thúc lúc chín giờ bốn phút. Một lần nữa chúng tôi buộc phải hỏi lại thời gian biểu của ông.

- Tôi nói rồi... tôi gọi điện thoại.

- Không, ông Lee, cái đó không phải là lúc xảy ra vụ án.

- Thật là kỳ cục. Có lẽ các ông nhầm. Có thể là sau khi gọi điện thoại xong. A! Vâng, tôi nhớ ra rồi, tôi thử gọi một cú điện thoại nữa và đang tính toán xem có mất nhiều cước phí không... thìnhhe thấy tiếng đổ vỡ trên lầu.

- Tôi cho rằng nếu chỉ tính toán xem có nên gọi nữa hay không thì không mất đến mười phút đồng hồ! - Sugden nói.

George đỏ mặt và lắp bắp:

- Ông nói gì? Ông muốn ám chỉ điều gì đây? Thật là to gan! Ông nghi ngờ lời nói của tôi ư? Tôi phải khai báo từng giây đồng hồ với ông ư?

Cảnh sát trưởng Sugden phớt lạnh trả lời khiến Poirot phải thán phục:

- Đây là thói quen làm việc của chúng tôi.

Tức giận, George quay sang người chỉ huy cảnh sát:

- Đại tá Johnson, ông thấy cái thói quen ấy như thế nào?

Bằng một giọng nghiêm trang, đại tá Johnson nói:

- Trong một vụ giết người, một số câu hỏi cần được đặt ra... và chúng đòi hỏi phải được trả lời.

- Tôi đã trả lời! Sau khi gọi điện thoại xong, tôi đang tính toán xem có nên gọi nữa không?

- Ông vẫn ở trong phòng ấy cho đến khi có tiếng động ở trên lầu ư?

- Tôi... vâng...

Johnson quay sang Magdalene:

- Bà Lee, bà đã khai rằng mình đang gọi dây nói thì có tiếng động đổ vỡ trên phòng của bố chồng bà, và lúc ấy chỉ có một mình bà trong phòng, đúng không?

Magdalene bối rối. Chị thở vào thật sâu rồi nhìn George... rồi nhìn Sugden... rồi nhìn Johnson với một vẻ van nài.

- Ô! Tôi không nhớ mình đã nói gì nữa... tôi đã mất tinh thần.

- Bà biết mọi câu trả lời của mình đều được ghi lại chứ? - Sugden báo trước.

Chị quay sang đại tá Johnson với cặp mắt mở to, đôi môi run lên. Nhưng chị ta chỉ nhận được cái nhìn nghiêm khắc của ông làm nản lòng loại phụ nữ này.

Chị ta ngập ngừng nói:

- Vâng... vâng... tôi có gọi điện thoại.. nhưng tôi không biết vào lúc nào....

- Thế nào? - George kêu lên - Em gọi ở đâu? Không phải ở đây chứ?

Cảnh sát trưởng Sugden nói ngay:

- Bà Lee, tôi cam đoan là bà không gọi điện thoại. Lúc ấy bà đang làm gì và ở đâu?

Magdalene nhìn mọi người rột bật khóc.

- George - Chị nói - Đừng để người ta hành hạ em như vậy. Anh biết rất rõ em không thể trả lời được khi người ta căn vặn em. Em không nhớ gì cả. Em... em không biết gì hơn ngoài những câu em đã trả lời... Em rất bối rối trước tấn thảm kịch đó... và họ tỏ ra độc ác với em.

Chị đứng vụt lên và chạy ra khỏi phòng.

George cúi kính kêu to:

- Các ông đã làm gì vậy? Tôi không cho phép người ta đối xử như thế đối với vợ tôi! Các ông đã làm cô ấy sợ! Cô ấy rất nhạy cảm. Thật đáng xấu hổ! Tôi sẽ báo cáo với nghị viện cách làm việc bê bối của ngành cảnh sát.

Anh nhanh chóng rời khỏi phòng sau khi đóng sập cửa.

*

Cảnh sát trưởng Sugden ngả đầu về đằng sau mà cười.

- Họ muốn bị bắt giữ đây. Cứ để vậy xem sao.

Johnson cau mày:

- Thật là kỳ cục. Cần thẩm vấn lại bà ta.

- Ô! Bà ta sẽ trở lại sau đây một hoặc hai phút thôi - Sugden tuyên bố - Khi bà ta đã nghĩ ra được một câu trả lời thích hợp. Có đúng không, ông Poirot?

- Như vừa ra khỏi một giấc mộng. Poirot giật mình:

- Ông nói gì kia?

- Tôi nói rằng bà ta sẽ trở lại.

- Có thể... có thể... Ô! Vâng.

- Ông làm sao vậy ông Poirot? - Sugden hỏi - Ông vừa trông thấy một bóng ma ư?

- Trời! - Poirot trả lời - Tôi sẵn sàng tin là như vậy.

Sốt ruột, đại tá Johnson hỏi Sugden.

- Thế nào, Sugden, đó là tất cả ư?

Sugden trả lời:

- Tôi còn kiểm tra lại việc xuất hiện trên sân khấu tội ác của mỗi người. Tôi hình dung: khi tội ác được hoàn thành, khi có tiếng kêu của nạn nhân, kẻ giết người đã ra khỏi phòng, khóa cửa bằng một cái kẹp hoặc một dụng cụ nào đó rồi trà trộn vào đám người đang chạy lên phòng của ông gài Lee. Không may là trong lúc hoảng loạn ấy thì không ai nhớ gì cả. Ông Tressilian thì nói mình nhìn thấy Alfred và Harry đi qua phòng xếp để lên lầu. Lời làm chứng đó đặt họ ra ngoài sự nghi ngờ. Nếu tôi hiểu đúng thì cô Estravados lên lầu muộn hơn... là một trong số người lên sau cùng. Tất cả đều khai rằng Stephen, George và David lên trước tiên, mỗi người đều nói mình nhìn thấy người kia. Rất khó phân biệt lời khai giả với lời khai không đúng do không cố ý. Mọi người đều chạy đến hiện trường... tình hình lúc ấy rất căng thẳng... khó phân biệt trật tự trước sau...

- Ông có thấy chi tiết ấy là quan trọng không? - Poirot chậm chạp hỏi.

- Quan trọng chứ, thưa ông, vì đây là vấn đề thời gian... Ông có nhớ là kẻ giết người chỉ có một khoảng thời gian rất ngắn không?

- Tôi đồng ý với ông. Vấn đề thời gian chiếm vị trí hàng đầu trong vụ này.

Sugden nói tiếp:

- Cái la `m cho cuộc điều tra khó khăn thêm là có hai thang gác để lên trên lầu. Thang gác lớn từ phòng xếp đi lên có chiều dài bằng khoảng cách từ phòng khách tới phòng ăn. Cầu thang thứ hai ở đầu nhà. Đây là cầu thang mà Stephen thường dùng. Cô Estravados thì dùng cầu thang ở phòng xếp.

- Cái đó làm cho cuộc điều tra thêm phần phức tạp.

*

Cửa bật mở, Magdalene vội vã bước vào. Mặt đỏ lên, hơi thở dồn dập, chị đến bên bàn và nói:

- Chồng tôi tưởng tôi đã đi nghỉ nhưng tôi đã nhẹ nhàng ra khỏi phòng để tới đây.

Chị quay sang đại tá Johnson bằng cặp mắt van nài:

- Đại tá Johnson, nếu tôi nói sự thật, thì ông sẽ giữ kín cho, đúng không? Rất cần thiết không để lộ ra ngoài.

- Bà Lee, đó là việc không liên quan gì đến vụ án chứ?

- Vâng. Cái đó chỉ liên quan đến... đời tư của tôi thôi.

Đại tá Johnson nói:

- Tốt nhất là để lương tâm yên ổn, bà Lee, chúng tôi sẽ xem xét sau.

Mắt đăm lẹ, Magdalene bảo ông:

- Vâng, tôi tin tưởng các ông. Các ông là những người tốt. Thế này: có một người...

Chị ngừng bật.

- Rồi sao nữa, bà Lee?

- Tối hôm ấy tôi muốn nói chuyện với một người... với một trong số bạn tôi mà không muốn để George biết. Tôi đã phạm sai lầm, tôi xin thú nhận, nhưng đúng là như vậy. Sau bữa ăn, tôi quyết định đi gọi điện thoại, tưởng rằng chồng tôi vẫn còn ngồi ở phòng ăn. Nhưng khi tôi mở cánh cửa này thì tôi thấy George đang gọi máy nói. Tôi chờ...

- bà đứng ở đâu, thưa bà? - Poirot hỏi.

- Phía sau chân cầu thang có cái mắc áo treo những áo khoác. Tôi lần vào đó để chờ George từ trong phòng đi ra. Nhưng không thấy anh ấy quay ra. Cùng lúc ấy có tiếng động lớn ở trên lầu. Nghe thấy tiếng kêu của ông già, tôi lao lên thang gác.

- Như vậy, chồng bà không rời khỏi phòng có máy điện thoại trước khi có tiếng kêu trên lầu ư?

- Không.

- Còn bà thì vẫn nấp sau mắc áo khoác ở chân cầu thang từ chín giờ đến chín giờ mười lăm ư? - Đại tá Johnson hỏi.

- Vâng, nhưng tôi không thể nói ra được, ông hiểu rồi! Tôi không thể trả lời các ông trước mặt chồng tôi được. Anh ấy sẽ hỏi tôi đứng đấy làm gì.

Johnson xác nhận:

- Đúng thế!

Chị mỉm cười nhìn ông:

- Tôi được an ủi sau khi thú tội với các ông. Nhưng xin các ông đừng nói lại với chồng tôi. Đã hứa rồi, đúng không? Tôi biết là mình có thể tin tưởng ở các ông... ở cả ba ông.

Đại tá Johnson thở dài:

- Trời! Cái đó có thể diễn ra như vậy. Câu chuyện của bà ta có thể chấp nhận được. Mặt khác...

- Bà ta có thể còn nói dối nữa - Sugden kết luận - Chúng ta không thể biết được.

oOo

3

Đứng bên một cửa sổ trong phòng khách, chiếc rèm cửa che lấp nửa người, Lydia đang nhìn ra bên ngoài. Một tiếng động trong phòng làm chị giật mình. Quay lại, chị thấy Hercule Poirot đang đứng trước cửa ra vào.

- Ông làm tôi sợ, ông Poirot.

- Xin lỗi bà, thưa bà. Tôi đã đi nhẹ nhàng.

- Tôi tưởng đây là Horbury - Chị nói.

Hercule Poirot gật đầu:

- Đúng thế. Hẳn không bao giờ gây tiếng động... Hẳn đi nhẹ nhàng như một con mèo... hoặc. như một tên ăn cắp.

Anh nghĩ một lát và nhìn chị.

Không cần giữ những ý nghĩ thầm kín, chị nhả mặt nói:

- Tôi không thích loại người như vậy. Tôi rất sung sướng khi thấy anh ta rời khỏi ngôi nhà này.

- Và tôi có lời khen bà nếu bà loại bỏ hẳn...

- Ông nói sao, ông Poirot? Ông biết anh ta có vấn đề gì?

- Đó là con người tìm nắm những vụ bê bối... giữ kín chúng để sử dụng những khi cần thiết... một kẻ tống tiền.

Lydia hỏi:

- Anh ta có biết một điều gì đó... trong cái chết của ông Simeon Lee không?

Poirot nhún vai rồi trả lời:

- Hẳn có đôi tai dài và đôi chân nhẹ nhàng. Có thể hẳn đã nghe được vài mẩu chuyện và hẳn giữ lại cho mục đích cuối cùng của mình.

- Ông muốn nói anh ta sẽ tổng tiền một người nào đó trong gia đình chúng tôi ư?

- Cái đó có khả năng. Nhưng tôi tới đây không phải vì chuyện đó.

- Ông muốn nói với chúng tôi điều gì, thưa ông?

Poirot chậm chạp nói:

- Tôi đã nói chuyện với ông Alfred Lee. Ông gây yêu cầu tôi làm một việc và tôi muốn biết ý kiến của bà trước khi nhận lời. Nhưng tôi đã ngạc nhiên trước sự tương phản giữa màu áo của bà với màu của chiếc rèm che khiến tôi không thể không chiêm ngưỡng...

- Ông Poirot - Chị nói bằng giọng nghiêm trang - Chúng ta có nên mất thì giờ về những lợi ngợi khen không?

- Tha lỗi cho tôi, thưa bà. Phụ nữ nước Anh ít người biết nghệ thuật thời trang. Buổi tối, lần đầu gặp bà, bà mặc chiếc áo có đường kẻ đơn giản nhưng có những hình vẽ mạnh mẽ... rất đặc biệt và... rất đẹp.

Sốt ruột, Lydia hỏi:

- Ông gặp tôi có chuyện gì?

Poirot trở lại giọng nghiêm chỉnh:

- Thưa bà, thế này. Chồng bà muốn cá nhân tôi làm một cuộc điều tra. Ông ấy yêu cầu tôi ở lại nhà ta, mang hết khả năng của mình để giải quyết tới cùng vụ này.

- Rồi sao nữa? - Lydia hỏi bằng giọng khô khan.

- Tôi không thể chấp nhận lời yêu cầu nếu không được bà chủ nhà đồng ý.

Lydia bình tĩnh nói:

- Tất nhiên tôi đồng ý với lời mời của chồng tôi.

- Vâng, thưa bà, như vậy cũng chưa đủ. Bà có muốn sự có mặt của tôi trong ngôi nhà này không?

- Tại sao lại không?

- Chúng ta hãy thành thật với nhau. Đây là câu hỏi tôi đặt ra: bà muốn hay không muốn sự thật được phơi bày giữa thanh thiên bạch nhật không?

- Chắc chắn là tôi muốn như vậy.

Poirot thở dài:

- Bà có nên có những câu trả lời theo thói thường không?

- Tôi không phải là người đàn bà theo thói thường.

Chị bậm môi, ngập ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Tốt hơn cả là nói thật với nhau. Tôi rất hiểu ông. Bố chồng tôi bị giết một cách ghê tởm... không thể tố cáo Horbury tội cướp của, giết người được nên người ta nghĩ đến một người nào đó trong gia đình. Đưa một thành viên của gia đình ra trước tòa án thì kẻ thủ phạm đó sẽ gieo nỗi nhục vào mỗi người chúng tôi... ông Poirot, thật lòng mà nói thì tôi không muốn cái đó.

- Bà muốn kẻ giết người thoát khỏi sự trừng phạt hay sao?

- Trên thế gian này không ít những kẻ phạm tội đang sống tự do.

- Tôi công nhận với bà điều này.

- Thêm hoặc bớt một kẻ phạm tội thì có nghĩa lý gì?

- Hãy nghĩ đến những thành viên khác trong gia đình. Đến những người vô tội, thưa bà.

Lydia nhìn anh:

- Hấn còn làm gì được?

- Nếu vụ này kết thúc theo ý muốn của bà thì không bao giờ người ta biết sự thật. Một bóng ma sẽ ám ảnh mọi người...

- Tôi không nghĩ đến điều đó - Lydia ngập ngừng nói.

- Không một ai biết kẻ nào đã gây ra tội ác - Poirot nói... - Ít nhất - Anh hạ giọng - Ít nhất nếu bà đã biết kẻ đó từ trước, thưa bà.

Chị kêu lên:

- Ông không có quyền nói như vậy! Không đúng. Ôi! Nếu đó là một người ngoài... chứ không phải là một thành viên trong gia đình!

- Có thể hấn là cả hai.

Chị nhìn anh:

- Ông nói sao?

- Kẻ giết người có thể là một thành viên trong gia đình... đồng thời là một người ngoài... Bà hiểu cái đó chưa? Đây là ý kiến của Hercule Poirot!

Anh nhìn chị bằng cặp mắt dò hỏi:

- Tôi phải trả lời ông Alfred Lee như thế nào đây?

Lydia giơ tay lên rồi để rơi xuống, vẻ thất vọng.

- Nói rằng bà đã chấp nhận... tất nhiên.

oOo

4

Pilar đang đứng giữa phòng hòa nhạc. Như một con vật bị săn đuổi, cô sợ hãi nhìn xung quanh.

- Tôi muốn đi khỏi đây. - Cô nói.

- Không phải chỉ một mình cô muốn như vậy - Stephen Farr thân mật nói - Nhưng người ta không cho cô đi đâu cả.

- Ai?... Cảnh sát ư?

- Đúng thế.

Bằng một giọng nghiêm chỉnh, cô nói:

- Thật đáng buồn khi có việc liên quan tới cảnh sát. Cái đó không đáng có với những người đáng được tôn trọng.

- Như cô chẳng hạn - Stephen tươi cười nói.

- Ô! Tôi không nói tôi - Pilar nói - Nhưng các bác Alfred, Lydia, David, Hilda và George... và cả Magdalene nữa.

Stephen châm một điếu thuốc, hút vài hơi rồi hỏi:

- Tại sao lại trừ ra thế?

- Sao?

- Tại sao cô không kể đến bác Harry?

Pilar bật cười phô ra những chiếc răng trắng và đều.

- Ô! Bác Harry thì khác với mọi người. Bác ấy đã có nhiều cuộc gặp gỡ cảnh sát.

- Có thể là cô có lý. Bác ta khác hẳn với những người khác trong gia đình.

Nghỉ một lát, anh lại hỏi:

- Cô có yêu quý những người thân của mình ở nước Anh không?

Cô ngập ngừng trước khi trả lời:

- Họ rất đáng mến... tất cả rất đáng mến. Nhưng họ không cười... và không vui vẻ.

- Cô thân mến, cô không nghĩ đến việc trong nhà vừa xảy ra một vụ án ư?

- Đúng thế - Pilar nói.

- Người ta không tóm được thủ phạm. Ở nước Anh cũng như ở Tây Ban Nha người ta coi thường những vụ án giết người.

- Anh chế giễu tôi ư?

- Không. Tôi không thích đùa.

- Vì cả anh, anh cũng muốn rời khỏi đây, đúng không?

- Đúng.

- Và người cảnh sát đẹp trai không cho anh đi ư?

- Tôi không hỏi ông ta. Nhưng nếu hỏi thì chắc chắn ông ta sẽ từ chối. Tôi phải thận trọng, Pilar, phải rất thật trọng.

- Thật đáng buồn - Pilar thở dài.

- Quá đáng buồn nữa là khác c. Có nhà thám tử người nước ngoài đi lùng sục khắp nơi. Tôi chưa biết ông ta là người thế nào, nhưng ông ta làm đầu óc tôi căng thẳng.

Câu này, Pilar hỏi anh:

- Ông ngoại tôi rất giàu, đúng không?

- Hình như thế.

- Ai hưởng số gia tài ấy? Bác Alfred và những người khác ư?

- Cái đó tùy thuộc vào bản di chúc của ông cụ.

- Có thể ông ngoại sẽ cho tôi một số tiền lớn - Pilar mơ màng nói - Nhưng chưa chắc.

Cô thở dài.

Stephen muốn an ủi cô:

- Tương lai của cô đã được bảo đảm. Cô đã là một thành viên trong gia đình và mọi người sẽ chăm sóc cô.

- Tôi... tôi là thành viên của gia đình. Thật là kỳ cục! Nhưng, cũng chẳng kỳ cục chút nào!

- Tôi hiểu c'ai ý nghĩ ấy không làm cô thích thú lắm.

Pilar lại thở dài rồi nói:

- Nếu chúng ta cho chạy máy quay đĩa rồi nhảy thì sao nhỉ?

- Cô sẽ làm mọi người bực mình. Hãy nghĩ đến việc trong nhà đang có tang, cô gái Tây Ban Nha có trái tim nhạy cảm ạ!

Pilar mở to mắt và nói:

- Nhưng tôi chẳng muốn buồn chút nào. Tôi không biết mấy về ông ngoại. Tôi rất thích nói chuyện với ông nhưng tôi không thể khóc được khi ông qua đời và thật là kỳ cục tỏ ra buồn rầu giả tạo.

- Cô thật đáng mến - Stephen nói.

Bằng một giọng hóm hỉnh cô nói:

- Chúng ta có thể nhét tất tay, tất chân vào cái loa của máy quay đĩa để bịt bớt tiếng nhạc, như vậy thì không ai nghe thấy.

- A! Cô thật lắm sáng kiến, phải làm theo lời cô thôi.

Pilar cười và chạy nhanh ra hành lang để tới phòng nhảy ở đầu nhà. Đến trước cửa thông ra vườn cô đứng lại. Stephen vừa tới nơi cũng dừng chân theo cô.

*

Hercule Poirot tháo những bức chân dung treo trên tường mang ra vườn có ánh sáng để nhìn cho rõ. Anh ngẩng đầu lên và thấy hai người trẻ tuổi.

- A! - Anh nói - Các bạn tới vào lúc tôi đang bận rồi.

- Ông đang làm gì vậy? - Pilar đến bên nhà thám tử và hỏi.

Bằng một giọng nghiêm trang, Poirot trả lời:

- Tôi đang nghiên cứu một vấn đề rất quan trọng: bộ mặt thời trai trẻ của ông Simeon Lee.

- Đây là ông ngoại tôi ư? - Pilar hỏi.

- Đúng, thưa cô.

Cô nhìn bức chân dung rồi kêu lên:

- Thật là khác... Ông ngoại không giống như trong bức họa... ông già, da nhăn nheo! Người này rất giống bác Harry... Harry trẻ hơn chừng một chục tuổi.

- Phải - Hercule Poirot nói - Ông Harry đúng là con trai ông cụ. Bây giờ, nhìn đây...

Anh dẫn Pilar vào phòng khách nhìn một bức chân dung khác c.

- Đây là bà Lee, bà ngoại cô... bộ mặt dài hiên lạnh, tóc vàng, mắt xanh rất đẹp...

- Giống như bác David - Pilar nhận xét.

Stephen đứng sau cô gái nói thêm:

- Ông Alfred cũng có những nét tương tự.

- Di truyền là một vấn đề thú vị - Poirot tuyên bố - Các con của ông bà Lee phần lớn giống mẹ. Cô xem đây.

Poirot lấy tay chỉ vào hình một cô gái khoảng hai chục tuổi, tóc vàng óng, cặp mắt xanh tươi cười. Dáng người giống hệt bà Simeon Lee nhưng người có phần vui tươi đầy sức sống khác với cặp mắt xanh nhạt vẻ mặt buồn bã của người vợ ông già Lee.

- Ô! - Pilar kêu lên.

Mặt cô đỏ lên.

Cô đưa tay nâng cái mặt trên sợi dây chuyền vàng đeo ở cổ. Cô mở ra và tươi cười nhìn ông Poirot.

- Mẹ tôi - Pilar nói.

Poirot xem phía bên kia của mặt dây chuyền thấy chân dung một người đàn ông trẻ tuổi, tóc đen, mắt xanh tối.

- Đây là cha cô ư? - Poirot hỏi.
- Vâng, cha tôi, ông rất đẹp.
- Đúng thế. Rất ít người Tây Ban Nha mắt xanh, đúng không, tiểu thư?
- Người ta thấy họ ở phương Bắc. Hơn nữa bà nội tôi là người Ái Nhĩ Lan.

Poirot nói với vẻ mơ màng:

- Như vậy trong huyết quản của cô có dòng máu Tây Ban Nha, Ái Nhĩ Lan và Anh cùng một ít máu Bồ - hô - Miêng. Cô biết tôi đang nghĩ gì không? Với một sự di truyền như thế, cô sẽ là một kẻ thù dữ tợn.

Stephen cười nói:

- Cô có nhớ mình đã nói trên xe lửa rằng để trả thù một người thì cô sẽ cắt cổ hắn. Ô!...

Anh ngừng lời... bất chợt nhận ra sự đại đột trong câu nói ấy.

Hercule Poirot nhanh chóng chuyển hướng câu chuyện:

- A! Tiểu thư, tôi có việc muốn hỏi cô. Tấm hộ chiếu của cô. Ông bạn cảnh sát của tôi đang muốn xem cái đó. Cô không biết những thủ tục phiền hà của người nước ngoài tạm trú tại nước Anh. Tất nhiên về mặt pháp luật thì ở đây cô là người nước ngoài.

- Hộ chiếu của tôi ư? Để tôi đi tìm. Nó đang ở phòng tôi.

Poirot xin lỗi:

- Tôi lấy làm tiếc là đã làm phiền cô.

Anh đi theo cô gái có Stephen đi cùng. Phòng của Pilar ở đầu cầu thang.

Trước khi mở cửa phòng, Pilar bảo Poirot:

- Ông đợi ở đây, tôi sẽ đưa nó cho ông.

Cô gái bước vào trong phòng, Poirot và Stephen đứng ở ngoài.

Ân hận, Stephen nói:

- Tôi quá ngốc nghếch khi nhắc lại chuyện đó. Không biết cô ấy có để ý không? Ông Poirot, ông bảo sao?

Poirot không trả lời. Đầu nghiêng sang một bên, anh như đang nghe ngóng cái gì đó. Sau anh nói:

- Những người Anh yêu không khí một cách kỳ quặc. Cô Estravados chắc hẳn thừa kế cái đặc tính ấy của người Anh.

Stephen nhìn thẳng vào mặt Poirot:

- Tại sao?

- Vì hôm nay trời rất lạnh - khác hôm qua còn có ánh nắng mặt trời - cô Estravados lại nâng một phần cửa sổ lên. Tôi ngạc nhiên khi thấy người ta thích gió lạnh như vậy.

Bất chợt một tiếng Tây Ban Nha nổi lên ở trong phòng và Pilar hiện ra.

- A! Tôi thật ngốc nghếch và vụng về. Chiếc túi của tôi để trên bậu cửa sổ, khi mở ra tìm giấy tờ thì tấm hộ chiếu của tôi bị rơi xuống vườn. Tôi sẽ chạy xuống để nhặt lại.

- Tôi cùng xuống với cô - Stephen đề nghị.

Nhưng Pilar ngoái cổ lại nói:

- Không, đây là lỗi của tôi. Anh vào phòng khách ngồi với ông Poirot, tôi sẽ trở lại sau.

Stephen định đi theo cô gái nhưng Poirot nắm tay anh giữ lại và nói:

- Lại đằng này với tôi.

Họ tới đầu kia của ngôi nhà. Khi đến đầu cầu thang lớn Poirot nói:

- Chúng ta không xuống vào lúc này. Anh theo tôi vào căn phòng xảy ra tội ác ấy vì tôi muốn đặt ra cho anh một câu hỏi.

Hai người đi dọc hành lang lối tới phòng của ông Simeon Lee và đi qua một hõm tường trống, ở đây có hai tượng nữ thần sông núi, mặc đồ dạ, từ thời nữ hoàng Victoria.

Stephen nhìn vào đó rồi lẩm bẩm:

- Ban ngày nhìn chúng tôi rất sợ. Tối hôm ấy tôi tưởng là có ba pho tượng. Trời ơi! Nay nhìn kỹ thì chỉ có hai.

- Vào thời ấy mua chúng rất đắt. Ban đêm chúng mới có tác dụng làm người ta sợ hãi.

- Vâng, người ta chỉ thấy chúng một màu trắng mờ mờ.

- Tắt đèn nhà ngói cũng như nhà tranh - Poirot lẩm bẩm.

Họ thấy cảnh sát trưởng Sugden đang ở trong phòng ông Simeon Lee. Đang quỳ xuống trước két sắt, anh nhìn cánh cửa két bằng một chiếc kính lúp. Anh ngẩng đầu lên khi hai người đi tới.

- Chiếc két này được mở bằng chìa khóa do một người nào đó đã biết mật mã.

Poirot đến bên Sugden, kéo anh ta ra xa, nói nhỏ vào tai anh ta câu gì đó. Sugden gật đầu và ra khỏi phòng.

Poirot quay lại nhìn Stephen thấy anh đang chăm chú nhìn chiếc ghế bành mà ông Simeon Lee thường ngồi. Stephen cau mày và các tĩnh mạch trên thái dương đang giật giật. Poirot yên lặng nhìn anh rồi nói:

- Anh đang hồi tưởng lại những kỷ niệm...

- Vâng. Hai hôm trước, ông già Lee đang ngồi đây... đang sống... Bây giờ...

Xua đuôi những ý nghĩ rùng rợn, anh hỏi Poirot:

- Ông đưa tôi tới đây để đặt ra cho tôi một câu hỏi ư?

- Vâng. Hình như anh là người đầu tiên tới đây vào buổi tối hôm ấy, đúng không?

- Tôi ư? Tôi không nhớ. Không, hình như có một phụ nữ chạy trước tôi.

- Ai vậy?

- Vợ của George hay vợ của David... tôi không biết ai chạy trước tôi.

- Anh không nghe thấy tiếng động như anh đã nói hôm trước.

- Tôi không cho rằng mình đã nghe thấy. Tôi không nhớ. Tôi nhớ rằng có người kêu lên, nhưng có thể đó là một người nào đó ở dưới nhà.

Poirot hỏi:

- Anh không nghe thấy một tiếng kêu như thế này ư?

Poirot ngả cổ về phía sau và kêu lên một tiếng dữ dội.

Bất ngờ, Stephen lùi lại và ngã bật ngửa. Tức giận, anh kêu lên:

- Trời! Ông có thôi kêu di không! Ông làm cả nhà sợ hãi. Mọi người sẽ tưởng lại có một vụ giết người nữa đang xảy ra. Không, tôi không nghe thấy tiếng kêu như vậy.

Poirot bối rối, lẩm bẩm:

- Đúng thế... Tôi thật là điên... Chúng ta ra khỏi đây ngay.

Anh vội vàng ra khỏi căn phòng. Alfred và Lydia dưới chân cầu thang nhìn lên. George chạy từ phòng đọc sách tới nơi và Pilar tay cầm tấm hộ chiếu từ ngoài vườn chạy vào.

Poirot nói to:

- Không có chuyện gì... không có chuyện gì! Mọi người yên tâm... Tôi vừa làm một cuộc thí nghiệm nhỏ.

Alfred tỏ vẻ buồn phiền còn George thì bực mình. Poirot để mặc Stephen giải thích còn mình thì nhanh chóng tới đầu nhà đằng kia.

Ở đầu hành lang, cảnh sát trưởng Sugden bình tĩnh rời khỏi phòng của Pilar tới gặp Poirot.

- Thế nào? - Anh hỏi.

Người kia gật đầu.

Không một tiếng động.

Hai người nhìn nhau, vẻ thỏa mãn.

o0o

5

Alfred Lee nói:

- Ông Poirot, ông nhận lời yêu cầu của tôi chứ?

Tay run lên, cặp mắt màu hạt dẻ sáng rực, anh lấp bắp nói. Lydia yên lặng đứng lên, vẻ lo ngại.

- Ông không biết... ông không thể tưởng tượng được... cái đó... cái đó... có ý nghĩa như thế nào với tôi... Rất cần... điều tra ra... kẻ giết cha tôi.

- Ông đã suy nghĩ kỹ trước khi yêu cầu tôi làm việc này nên tôi chấp nhận. Nhưng, ông Lee, ông không được thay đổi ý kiến. Tôi không phải là một con chó đê chủ sai đi nhật mỗi, sau đó lại bị chủ gọi quay trở lại vì ông ta không thích con mỗi ấy nữa.

- Vâng, đúng thế... tất cả đã sẵn sàng. Tôi đã cho sửa soạn phòng nghỉ cho ông. Ông ở lại bao lâu là tùy ông.

Poirot nói một cách nghiêm trang;

- Không mất nhiều thời gian đâu.

- Thế nào? Ông nói sao?

- Tôi nói rằng không mất nhiều thời gian đâu. Số người nghi vấn đã được loại trừ dần để nhanh chóng đi đến sự thật. Tôi cho rằng mình đang nhanh chóng đi đến mục tiêu.

Alfred nhìn anh:

- Không thể như vậy được!

- Không đúng như vậy! Những sự kiện đều tập trung vào một hướng. Còn phải kiểm tra thêm một số chi tiết và sự thật sẽ được phơi bày ra trước ánh sáng.

Nghi ngờ, Alfred hỏi lại:

- Ông đã biết ai là kẻ giết người rồi ư?

- Phải, tôi đã biết hắn - Poirot cười nói.

- Cha tôi... cha tôi - Alfred rên rỉ.

- Ông Lee - Poirot nói - Trước đó tôi có hai điều yêu cầu ông.

Nghẹn giọng, Alfred trả lời:

- Tất cả những điều ông muốn, ông Poirot... Tôi nghe ông đây.
- Trước hết tôi muốn có bức chân dung của ông Simeon Lee thời trẻ để treo trên tường căn phòng mà ông dành cho tôi.

Vợ chồng nhà Alfred nhìn Poirot.

Alfred hỏi:

- Bức chân dung của cha tôi ư? Để làm gì?

Poirot mơ hồ khoát tay:

- Cái đó... nói như thế nào nhỉ... sẽ gợi ý cho tôi.

Lydia hỏi ngay:

- Liệu ông có ý định tìm ra thủ phạm bằng ám thị không?
- Thưa bà, chúng ta hãy nói, tôi không chỉ dùng đôi mắt của cơ thể mà còn dùng đôi mắt của tâm hồn nữa.

Chị nhún vai.

Poirot nói tiếp:

- Sau đó, ông Lee, yêu cầu ông cho tôi biết trường hợp qua đời của người em rể ông, Juan Estravados.

- Có cần thiết không? - Lydia hỏi.

- Rất cần, thưa bà.

- Thế này - Alfred nói - Juan Estravados đã giết một người trong quán cà phê vì một người đàn bà.

- Ông ta đã giết người như thế nào?

Alfred nhìn vợ bằng cặp mắt thương hại.

Lydia tiếp lời chồng:

- Giết bằng dao găm. Juan Estravados không bị khép vào tội tử hình nhưng đã chết trong khi ngồi tù.

- Con gái ông ta có biết chuyện đó không?

- Tôi không biết.

Alfred nói ngay:

- Không. Jennifer không bao giờ nói chuyện ấy với con gái.

- Xin cảm ơn.

Lydia hỏi Poirot:

- Ông không nghĩ cho cháu gái tôi đấy chứ? Nếu như vậy thì thật là mơ hồ.

Poirot hỏi tiếp:

- Ông Lee, xin ông nói đôi chút về ông Harry Lee, em trai ông.
- Ông muốn biết những gì về nó?
- Tôi nghe nói ông ấy đã làm mất danh dự gia đình. Chuyện gì đã xảy ra?
- Đã lâu lắm rồi... - Lydia nói.

Mắt đỏ lên, Alfred tuyên bố:

- Nếu ông đã muốn biết thì đây, ông Poirot: Harry đã ăn cắp một số tiền lớn bằng cách giả mạo chữ ký của cha tôi trên một tấm séc. Tất nhiên cha tôi không đi kiện. Harry bao giờ cũng là một thằng ăn cắp. Nó gây chuyện khắp nơi nó đi qua. Nó không ngừng đánh điện về để xin tiền rồi để lại đi vào con đường sai lầm. Nó biết mọi nhà tù trên thế giới.

- Nào, anh Alfred, anh nói những chuyện mà mình không được nhìn tận mắt.

Tay run lên vì tức giận, Alfred tuyên bố:

- Harry là đồ bỏ đi... đồ chết treo!
- Tôi thấy hai anh em không ưa nhau - Poirot nói.
- Nó là đứa con trai làm người cha đau đớn... một cách đáng xấu hổ! - Alfred thì thào.

Lydia thở dài... Poirot nhìn chị bằng cặp mắt dò hỏi.

Chị nói:

- Chỉ cần tìm ra những viên kim cương, câu đó sẽ được giải đáp.
- Người ta đã tìm thấy chúng rồi, thưa bà.
- Thế nào?
- Người ta đã tìm thấy chúng trong chiếc bể cạn thể hiện Biển Chết - Poirot ôn tồn giải thích.

Lydia kêu lên:

- Trong vườn nhà tôi ư? Thật là... thật là kỳ lạ!
- Có đúng không, thưa bà? - Poirot hỏi.